

Annine Schjørring

Børnehjemsbørn

En opvækst på Jægerspris Slot i 1870'erne og 80'erne

**Historisk Forening for Espergærde og Omegn
2009**

Den 30. august 2009 har Historisk Forening for Espergærde og Omegn arrangeret en tur til Jægerspris Slot og Skibby Kirke. I den anledning har foreningen fra Ruth Schjørring, Mørdrup, Espergærde modtaget denne beretning skrevet af Ruth Schjørrings farmor Annine Nielsen, med ordene:

Tak for det nye "Egebækken". Jeg ser jo, at der er arrangeret en tur til Jægerspris. I den anledning mener jeg, at jeg kan bidrage med en "godbid". Her er en lille autentisk beretning skrevet af et af børnene. Hun skrev det så vidt jeg kan huske, da hun var blevet gammel. Desværre er hun blevet afbrudt, så det er kun en lille bid, af hvad hun fortalte mig, da jeg var barn. Det må meget gerne kopieres og omdeles, hvis det har nogen interesse. Med venlig hilsen Ruth Schjørring.

Den 16.12.1868 blev Rasmine Annine Martine Nielsen født i Lysgaard Sogn (i Midtjylland). 3 navne var det mindste man skulle have, og de måtte gerne rime.

Da hendes mor døde kom hun på Børnehjemmet på Jægerspris Slot, hvor hun voksede op indtil hun blev sendt ud at tjene, som man sagde den gang. Hvor og hvordan ved jeg ikke, men inden hun blev gift med farfar, var hun "kold jomfru" (smørrebrødsjomfru) på en stor restaurant på St. Thomas Plads på Frederiksberg.

Må kopieres mod kildeangivelse.

Jeg husker så tydeligt, som var det i gaar, og nu er det dog over halvtreds Aar siden, da jeg som lille moderløs pige, dengang syv Aar, rejste med en Stedfader, som jeg af Grunde jeg ikke her ikke vil nævne, ikke kunde lide, til København, hvor jeg foreløbig blev anbragt i Frk. Bekmans Børnehjem i Rysgade til jeg kunne blive afhentet og anbragt paa mit fremtidige Opholdssted Jægerspris. En midaldrende hvidhaaret Dame tog imod mig og førte mig gennem en Stue, hvor der rundt om et Bord sad Smaapiger i forskellige Aldre alvorlige og stille og beskæftiget med Strømpestriking, Syning og de ganske smaa Børn ved at pille Klude i Trævler. Plejemor tog mig ind i sin egen Stue, kyssede mig i det uendelige, mens hun græd saa hendes Øjne blev ganske røde og sagde en Masse jeg ikke forstod, maaske bad hun for mig, thi hun var, efter hvad jeg senere fik at vide, meget religiøs og alt var Synd i hendes Øjne.

Nogle Dage efter holdt en lukket Vogn med to kønne brune Heste uden for Døren. En lidt ældre Herre sad i Vognen med et Par andre Smaapiger og en i graa Liberi klædt Kusk, sad paa Bukken. Dengang kendtes endnu ikke Biler og ikke alle Steder heller Jernbanen. Det var en hel Begivenhed, at køre i den fine Vogn og gennem Vinduerne se Marker og Haver glide forbi. Jeg husker endnu en stor Gartnerhave, hvor Blomster af alle Slags stod i lange Bede. Særlig Stedmoderblomsterne med de fløjlsagtige Blade og den skønne Gyldenlak og alle de mange Roser, hvor de vakte min Begejstring og forundring, jeg, som til daglig var vant til Lyngens brune Hede og Grøftekanterne med de gule Smørblomster og Bellis, syntes at saadan en Blomsterpragt maatte der være i Himlen og jeg har drømt derom mange Gange. En Rosenbusk havde jeg set ude på Heden, det var foran et lille Hus, hvor der boede en Landsbyskolelærer. Ganskevist langt fra min Moders Hus, men jeg løb ofte lange Strækninger over Heden på bare Ben og ganske ene, allerede da jeg var 6 Aar gammel og naar Sommeren kom og de gammeldags Roser blomstrede udenfor Skolelærerens Hus, løb hen for at se paa Rosernes Pragt og snuse ind af dem der hang ud over Rækværket. En Dag kunde jeg ikke bare mig, men gik hen og bad om en Rose. Jeg husker endnu at Skolelæreren og hans Kone sad og spiste Risenvælling da jeg kom, og at jeg ønskede de ville give mig lidt med. Dette gjorde de dog ikke, men Konen tog en Saks og klippede en stor Buket Roser af og gav mig. Og glad var jeg, stak Næsen i den duftende Buket og løb tilbage over Heden og gav min Moder Roserne.

Og nu sad jeg i den fine Vogn og frydede mig over alle de Blomster vi kørte forbi. Den ældre Herre vi kørte med var Læge og Forstander på Børnehjemmet. smilede godmodigt af mine begejstrede Udbrud og jeg pludrede løs, endnu var jeg jo ikke kommet i Børnehjemmets aandelige Spændetroje, hvor der vankede en Reprimande og en Lussing for hvert Ord der blev talt udenfor Fritiden. Vi kørte ligefra København og til Frederikssund over Færgelunden, en lille By der hed Nederdraaby, derefter et Stk. Landevej, forbi Kroen og ind igennem

en lille Lund, der nu er borte, og ind i den store Slotsgaard, holdt foran en lang lav Bygning kaldet Kavalerbygningen, hvor der var indrettet tre Afdelinger, med tyve Børn på hver Afdeling.

Lige på den anden Side af Slottet var en anden stor Bygning under Arbejde. I den midterste Del af Bygningen skulde der være Bolig for Forstanderen og paa hver Side en Afdeling for tyve Børn. Da Vognen holdt udenfor den lave Bygning, kom Plejemoderen ud sammen med Pigen og tog imod os. Forstanderen, som vi senere kaldte Doktoren, afleverede os med den Bemærkning, at vi straks skulde havde noget at drikke. Det var jo Sommer og vi havde længe klaget over Tørst. Engang paa Turen havde Doktoren skaffet os lidt Vand, men ellers fik vi intet paa den lange Køretur fra København til Jægerspris. Plejemoderen, en høj statelig Dame kom med et stort Mælkefad hvoraf vi skiftevis drak. Lidt efter sad vi bænkedede om et langt Bord, hver med en stor Portion Risengrød foran os og en Kop sødt Øl. Da vi havde spist, fik vi anvist hver sin Knage hvorpaa vores Overtøj skulle hænge. Af en Række sammenhængende Skabe med tre Hylde og et Nr. udenpaa, fik vi hvert sit, den Ældste Nr. 1 o.s.v.

Da Børnehjemmet dengang var i sin Vorden, var de ældste Børn 6-7 Aar og de yngste 2 Aar. Senere eftersom der oprettedes flere Afdelinger helt op til 13. og 14. Afdeling, blev Børnene fordelt saa der var to paa 2 Aar 4-6-8-10-12-14 o.s.v. og hver af de store Børn fik en mindre at passe med Strømpestopning, Sengeredning o.s.v.

Naa men nu var jeg 6½-7 Aar, jeg husker det ikke saa nøje, men jeg fik straks at vide, at jeg hørte til de Store og altsaa skulde hjælpe de Smaa. Vi fik saa hver en Bunke Tøj, alt sammen ens, som vi skulde tage paa næste Morgen, og blev puttet hver i sin Seng, efter at have vasket vore Hænder. Vort Tøj skulde vi lægge i en pæn sammenlagt Bunke paa hver sin Stol. Alt det Tøj vi havde haft paa, blev sendt bort, muligvis til fattige Børn i København. Jeg havde været stolt af min helt nye hjemmevævede Kjole, som min flittige Mor selv havde vævet før hun døde, og det var ikke uden en vis Sorg jeg maatte skille mig af med den. Jeg bad om, og fik lov til, at beholde et lille Skørt med trykte Guldblomster, som Minde om Mor, der selv havde baaret det og senere omsyet det til mig. Tilladelsen blev givet, jeg gemte det i flere Aar i mit lille Skab, men da jeg blev større forærede jeg det til vor Vadskerkone, der var meget fattig og havde mange Børn, og jeg syntes selv jeg havde givet hende en stor Gave.

Såsnart vi blev i 13 Aars Alderen, maatte vi op og hjælpe Vadskerkonen Kl. 4 om Morgen. Dengang var det svært at vadske. Tøjet blev ikke kogt først i Ludpulver eller Sæbe, men maatte vadskes i Sodavand med sparsom Anvendelse af Sæbe. Paa den Måde blev baade Hænder og Tøj slidt op. Bagefter blev det kogt og skyllet. Jeg havde altid dybe Huller og Revner efter en saadan Vadske og Doktoren prøvede alle Midler, men uden særlig godt Resultat. Jeg maatte døje meget de første Aar da jeg kom bort fra Børnehjemmet med mine stakkels tyndhudede Hænder. Engang maatte jeg ligge i flere Dage i Sengen med Grødomslag, for at få dem lægt. Naar vi stod op om Morgen Kl. 6 om Sommeren og Kl. 7 om Vinteren, maatte vi vadske os og hjælpe de mindre med vadske og paaklædning. Da vi blev større og der paa hver Afdeling var alle Aldersklasser, maatte vi større Børn skiftes til at pudse Sko og Træsko, en anden havde Opholds og Spisestuen at holde ren. Hvidskurede Gulve og malede Borde og Bænke. En tredie havde den store Sovesal, der var ferniseret, og skulde vaskes hver Dag, hvor 20 Senge stod to og to, sammen med hver sin Stol ved Sengen. Plejemoderen laa ogsaa i et Hjørne af Sovesalen. Der var saaledes nok for os børn at gøre, efterhaanden maatte vi træde i Tjenestepigernes Sted naar vi blev konfirmerede.

Som før fortalt havde hver af de større Børn en lille Pige af de smaa at hjælpe, stoppe hendes Strømper, vadske hende, og tage hende op om Aftenen før vi selv gik i Seng, for at hun ikke skulde gøre Sengen vaad. Flere af Smaapigerne led af denne Vane eller Svækkelse og de arme Børn fik mange Prygl uden at det derfor hjalp. Ingen af disse Frøkenplejemødre havde forstaaelse af, at disse Børn kunne være svækkede, hvad flere af dem var. En lille Pige der havde sin Seng ved Siden af mig, havde Diarre hver Nat, og det gik for hende i Sengen. Naar hun vaagnede laa hun og klynkede, for nu vidste hun det igen var Prygl, og dernæst op i en Balle koldt Vand. Og dog blev der knapt taget saa haardt paa hende som

paa flere af de andre Børn, fordi hun havde en Onkel i Frederikssund der ofte var Gæst hos Doktoren, og da fik den lille Pige Lov at komme derop.

Maden var paa den Afdeling jeg kom paa straks, gandske forfærdelig, naar vi undtager almindelige Retter som Vandgrød, det kunde der jo ej laves meget om ved. Vi fik Øllebrød om Morgen, uden Sukker med lidt Skummetmælk i, en stram Ret at putte i Barnemaver paa fastende Hjerte. Jeg har aldrig kundet spise meget om Morgen og fik Halsbrand af den sure Øllebrød. Jeg var derfor skrupsulten om Formiddagen, vi fik nemlig Øllebrøden Kl.7 Morgen og i Frikvateret ½ Skive Fedtebrød, men hvad forslog det, jeg kunde spise mine Fingre, men vi fik først Middag Kl.12.Fem sultne Timer for Børn der skal voxe. Middagsmaden var forskellig, noget spiseligt som Kærnemælkssuppe - Sødssuppe - Suppe med Ris og Vandgrød, som vi fik om Aftenen. Men visse Retter var mere for Heste end for Børnemaver. For eksempel naar vi fik Grønkaal, der kan være saa dejlig, naar den er rigtig til-lavet. Men her blev den kogt paa fedt Soflæsk - Kaalen groft hakket flydende i en tynd fedtet Substans uden rigtig Jævning. Flæsket var fedt og bævrende og blev skaaret i Tern og kom op i den varme Kaal. Gang paa Gang kastede flere af os op og blev truet med at Doktoren blev hentet om vi var kræsne.

En anden Ret, grov Klipfisk af den tarvligste Sortering, der ved at tygge paa blev til Trevler i Munden, var ogsaa en Lidelse at faa ned, tilmed uden Smør, kun med rivende hjemmemarlet Sennep. Plejemoderen og Pigerne valgte de fineste Stykker og fik Smør til. Jeg har den Tro, at de der stod for Indkøbene af Fødevarer, ikke forstod det og enten blev taget grundig ved Næsen eller købte det daarligste fordi det var billigt, men mange smaa Maver fik sikkert en Skade for Livet af den uhensigtsmæssige Kost. Jeg kan tale med derom. En Dag jeg havde faaet Kaal med Bævremlæsk og kastede op, faldt jeg pludselig besvimet om. Jeg blev afklædt og kom i Seng og Doktoren blev hentet. Jeg hørte han sagde til Plejemoder at jeg var meget syg, maatte kun faa Mælk og Tvebakker eller Vælling. Han ville se min første Afføring og da det viste sig at være Blod og Slim, var han jo meget betænkelig. Jeg laa i Sengen i flere Maaneder paa Diætmad, og da jeg begyndte at komme op, skulle jeg hver Dag have Rødvin blandet med Sukker og Vand.

Istedet for at gaa i Skole skulle jeg løbe lidt i den store Slotsgaard og lege med Doktorens Niece Emilie, der heller ikke var stærk, men som vi Børn elskede og beundrede. Hun døde senere af Sukkersyge. Der sagdes at hun af Tanten, Doktorens, Kone var holdt strengt til Læsning og Sprogstudium. Hun sagde ofte: Jeg ville hellere som jer gøre rent og skruppe Gryder, naar jeg maatte være fri for at læse alle de Sprog. Da hun havde faaet Sukkersyge sagde hun: Ja nu maa jeg ikke læse mere, men nu er det for sent, for nu dør jeg snart. Og det gjorde hun, hun laa nogen Tid efter bleg og stille i sin Blomstersmykkede Kiste paa en Forhøjning i Gymnastiksalen, hvor vi Børn stod omkring for at sige hende Farvel. Doktoren holdt en køn lille Tale over sin lille Emilie, vores allesammens lille Veninde, mens Taarerne rullede ned af hans Kinder.

Han var en stor Børneven, men haard kunne han være overfor dem der løj for ham, saa kunde han give Prygl, saa de aldrig glemte det. Mig var han altid god imod, gav mig Æsker fra sit Apotek at lege med. Han kaldte mig lille Ras, jeg kaldtes dengang ved mit første Navn, Rasmine, som jeg senere ombyttede med mit andet Navn, Annine, der senere af min Mand forandredes til Ninna. Jeg husker engang, jeg som lidt større Pige havde faaet Lov at gaa i Skoven med en halv Snes af de andre Børn, vi gik forbi Doktorboligen, hvor Doktoren og Udleveringsdamen, en Fru Rys, stod og talte sammen. Fru Rys knejste altid med Nakken og talte meget fornem og tyk i Mælet til os Børn, som hun regnede for mindre en den Jord hun gik paa. Da hun saa os Børn spadserer til Skovs, sagde hun til Doktoren: Kan det dog gaa an at de Børn gaar allene. Ja, sagde Doktoren, det gaar magligt naar lille Ras er med.

Om Sommeren, naar vi var paa Slottet Kl.8 Morgen i Rebekkasalen for at holde Andagt, kunde det ske, naar Vejret var godt, at Doktoren sagde: Alle dem der vil med mig i Skoven rækker Hænderne i Vejret. Og saa blev der Jubel. Vi var jo efterhaanden blevet flere hundrede Børn. Sig til jeres Plejemødre, sagde Doktoren, at hun sender en god Madkurv op til Vognen som kører Øl og Mælk ud i Skoven. Vi andre mødes i Slotsgaarden og spadserer. Og saa gik vor rare Forstander med os Børn og Lærerinder og Plejemødre der vilde med, somme tider langt ud i Nordskoven. Vi Børn kappedes til at gaa ved Siden af Doktoren og holde

ham i Haanden, og sommetider fik vi Lov at finde noget godt i hans Frakkelomme. Ude i Skoven kom Madkurvene frem og vi fik Øl og Mælk, det var Fest. Bagefter laa vi i Græsset og sang to- og trestemmige Sange. Doktoren elskede at høre os Børn synge, ofte kunde han, da vi var flyttet over i den nye Længe, hvor han havde Bolig i Midterbygningen, lukke Vinduet op og bede os synge for. Han elskede især to Sange: Naar Solen gaar til Hvile, og Altid frejdig naar du gaar.

Min første Plejemoder kunde være meget rar, men sommetider kunde der fare en Djævel i hende, og hun kunde slaa os med Spanskrøret uden at vi vidste hvad vi havde gjort. Jeg husker en Vinterdag, vi skulde havde vores Skoleforklæder paa som vi kun havde haft paa en Gang før. Forklæderne laa i Orden og efter Nummer.

En lille Pige AD, der sad ved Siden af mig i Skolen og var temmelig flittig, hun og jeg kappedes om førstepladsen i vor Skoleklasse, hun var særlig godt lidt af Plejemoder og fik ofte stukket en lille Bid af et eller andet til sig. Hun havde mod Sædvane faaet en lille Plet paa sit Forklæde og da Plejemoder saa det sagde hun: Nej det er Mines. "Nej", sagde jeg, "jeg ved bestemt jeg havde ingen Pletter paa mit Forklæde, da jeg tog det af." Herover blev Plejemoder saa rasende, at hun trak mig ind i sin Stue og pryglede mig med Spanskrør over Ryg og Arme saalænge hun kunde holde det ud. Jeg husker endnu at jeg tænkte mens jeg skreg af Smerte, hun maa da holde op en Gang, hun er da kun et Menneske. Ja over saadanne Ubetydeligheder og mindre end det kunne hun banke løs paa os værgeløse Børn, der ikke turde klage til nogen.

Jeg holdt saa meget af en lille veninde G fra Island, og hun og jeg holdt altid sammen. Hun blev ogsaa saa læsterlig gennembanket engang uden at vide hvorfor. Jeg husker jeg tørrede hendes Øjne og hviskede da Plejemor gik ud: Du skal slet ikke bryde dig om det. Og dog holdt jeg af hende paa min Maade, Børn trænger til Kærlighed og er som smaa Hunde, der slikker Haanden der slaar dem. Jeg havde en Trøst naar jeg kom fra Skole og havde læst mine Lektier, løb jeg op til to af mine Lærerinder, der boede ved Siden af hinanden i Taarnet paa Slottet. For dem løb jeg Ærinder, hentede Vand og lavede Kaffe, og saa fik jeg jo lidt med. Vi Børn fik ellers ikke Kaffe uden om Søndagen, saa fik vi en Spølkopfuld hver og en Bolle. Et Maaltid vi glædede os til hele Ugen.

Jeg havde først haft Tilhold hos en anden Lærerinde, Frk. B. der senere kom bort. Hun kunde ikke enes med Forstanderen. Hun laa ofte i Sengen og talte i Vildelse og jeg var ret uhyggelig til mode, da hun vilde have mig siddende hos sig. Jeg maatte paa saadanne Dage hente hendes Mad, hos en Fru C, hvor Lærerinderne spiste. Naar jeg saa kom med den daglige Mad, sagde hun: Spis du den bare, jeg skal ikke have noget. Og det var noget der smagte, den Slags Mad kendte vi Børn ikke noget til. Da stakkels Frk. B. kom bort, bad de to nye Lærerinder Plejemor om de maatte arve mig. Hun kunne jo ikke saa godt sige nej, men indvendig var hun nok vred fordi alle vilde havde mig hos sig.

Sommetider gik jeg allene ud i Parken eller Skoven bag Slottet og plukkede Blomster og fine Græsstraa til mine Lærerinders Opsatser eller Vaser. Jeg følte mig da som en fri Fugl og sang af fuld Hals, mens jeg frydede mig over den skønne Natur, over Fuglenes Sang og Blomsternes Duft. Der drømte jeg, at jeg var Prinsessen og at der en Dag vilde komme en Vogn med 4 hvide Heste, hvori der sad en Prins, der vilde løfte mig op i Vognen mens de andre Smaapiger saa undrende efter mig. Saa gik jeg op paa Slottet til mine to Lærerinder og pyntede Skaale og Vaser. Jeg lagde Sand i Bunden af Skaalene og satte Blomsterne enkeltvis som de stod i Skoven, og til sidst slørede jeg det hele med de smukke Straa, saa det saa ud, som var det et Stykke af Skoven selv. En Aften da Overlærer Strøm med sin smukke Frue, var til Kaffegilde hos mine Lærerinder, spurgte hun hvem der satte Blomster saa smukt i Skaalene. Og da hun hørte det var mig, bad hun mig sætte Blomster i Vand hos sig engang om Ugen. Dette gjorde jeg og fik saa Kager og Æbler, maatte tage alle de nedfaldne jeg kunne spise. Dette lod jeg mig ikke sige to Gange, vi Børn fik jo aldrig Frugt, uden Gartneren stak os et Par Æbler naar vi hentede Grøntsager til Afdelingen. Han var saa rar, Gartner Møller og gav os ofte lidt Frugt naar vi havde et Ærinde hos ham. Ellers fik vi Børn kun nogle faa Æbler til Julen der blev hængt paa Juletræet og delt mellem os bagefter. Men Børn lider altid af Frugthunger og det var ofte svært at gaa i Slotshaven og se paa al den dejlige Frugt, uden at maatte røre den.

Mine to Lærerinder i Taarnet gav mig hver 25 Øre om Maaneden for at gaa dem tilhaande, og en Dag da Plejemoder var i Selskab, gik jeg til Gartneren og købte for 25 Øre Gemmeperer og han gav mig en stor Kurv fuld, som jeg lagde ind i mit Skab, men inden Sengetid havde jeg og nogle af Kammeraterne fortæret alle Gemmepererne, så stor var Hungeren efter Frugt. Jeg glædede mig derfor til hver Lørdag naar jeg skulde sætte Blomster i Vand for Overlærerens Frue, for saa fik jeg Lov til at gaa lidt ned i Haven med en af hendes yndige Smaapiger jeg bar rundt paa Armen, og saa spiste jeg Æbler af Hjertens Lyst og fik nogle med Hjem.

Den ældste Pige paa vor Afdeling hed Thore, hvor var hun dog bleg og altid saa træt. Hun har sikkert manglet de røde Blodlegemer eller fejlet noget paa anden Maade. Men Frk. SK sagde hun var doven. En anden lille Pige der hed Julie kunne Frk. SK. godt lide, der sagdes hun var Skuespillerbarn, jeg ved det ikke. Hun gik altid med Bogpakke imellem Plejemødrene og havde lidt rød Næse naar hun frøs. Hun holdt af at staa ved sit Skab og læse i de Bøger hun skulde ud med. Jeg traf hende senere i Livet liggende halvlam, men smuk, skønt 65 Aar. Hendes dejlige sorte Fletninger blev klippet af under Sygdommen, da hun ikke kunde taale at faa det svære Haar redt. Hun havde været Sygeplejerske og var gift med en Toldkontrolør - Ridder af Dannebrog - der havde taget sin Afsked. Han var en fin Mand og han elskede sin Julie og veg ikke fra hendes Sygeleje. De havde levet et lang lykkeligt Liv sammen, havde kun en Datter, der var gift med en Kolonibestyrer paa Grønland og deres to smaa Dreng. De naaede at komme hjem og holde Ferie inden Julie døde. Jeg havde et kønt lille Brev fra hendes Mand der skrev at han savnede sin Julie allevegne. Hun havde altid modtaget ham med et kønt Smil naar han havde været ude og igen kom hjem, og det Smil havde hun lovet at møde ham med hos Gud.

Min lille Islandske Veninde G havde været heldig og kom i Huset hos en ung Enkefrue, hvis Mand faldt ned fra en Klippe på Færøerne og slog sig ihjel. G blev snart som Barn i Huset og var uundværlig for sin Frue. Hun kunde selv være blevet Præstefrue, men nænede ikke at tage fra sin kære Plejemoder og hun blev hos hende fra hun var 16 til hun var 57, saa døde hendes kære Frue og havde testamenteret hende sit Hjem og sin lille Formue. G sørgede meget, og da hun ikke kunde betale Huslejen allene, hun blev nemlig boende i sin Frues 4 Værelses Lejlighed, fik hun en ung Student til Logerende og gik ellers ud og passede Syge og Børn. Hendes yngre Søster der ogsaa var paa Jægerspris, kunde ikke rigtig holde nogen Plads da hun kom ud. Hun havde vokset sig smuk, havde lyst Haar og dejlige blå Øjne. Vi kaldte hende for lille Dorthe da hun var Barn. Min lille Veninde G fik mange Skænd for sin Søsters Skyld for D. var sjusket, hun havde ofte store Huller paa strømperne som G skulde stoppe. Jeg mødte dem begge en Dag i Fruekirke. og D var blevet en Skønhed. Hun havde en Fløjlsbaret over sit lyse Haar. Folk vendte sig om og saa efter hende. En dag fandt hun paa at hun vilde til Amerika, hun lærte lidt Engelsk og drog af sted Paa Vejen blev hun forlovet med en engelsk Ingeniør, der senere fik en betroet Stilling hos Ford. Hun kom til at bo i en af Fords Villaer der vendte ud til en Rosenhøve Fru Ford havde ladet anlægge. Den havde kostet 1½ Million Kr. En Gang hun var syg og Lægen ordinerede Ferie og anden Luft, rejste Fru Ford med hende til Miami og boede med hende paa et Luksushotel. Hendes Hjerter taalte aldrig den amerikanske Luft, men ellers havde hun jo faaet det godt og behøvede ikke at løbe rundt efter Plads eller skylle Flasker paa Tuborg som hun gjorde en Tid.

En anden lille Pige fra vor Afdeling, Jensigne, traf jeg som gift Kone i Købehavn. Hun var gift med en Skorstensfejermester De la Motte. De havde et pragtfuldt Hjem paa Vesterbro. Hun var blevet svær og desværre fik hun en Dag pludselig et Apoplektisk Tilfælde og døde efter nogen Tids Forløb. Hendes Mand døde nogle Aar efter.

Da jeg var elleve Aar gammel blev jeg flyttet til en ny Afdeling hos en Frk Z.

Her slutter hæftet.

Lidt Facts:

Jægerspris Slot er bygget i 13-1400 tallet. Jægerspris Slot Gods er på ca. 3.010 Ha. Indtil 1677 hed slottet Abrahamstrup.

Slottet har skiftesvis være på kongens hænder hhv været ejet af en række personer knyttet til kongehuset.

I 1867 oprettede Grevinde Danner et børnehjem i Kavalersfløjen.

I 1873 fik børnehjemmet egen fundats, hvorefter Jægerspris Slot, efter grevindens død, skulle indrettes til "børnehjem for fattige og ulykkeligt stillede piger". Der er stadig børnehjem på slottet.